

การใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทีมิส ฟาวล์, อาร์ทีมิส ฟาวล์
ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์*
A Study of Thai Final Particles Used in the Translated Versions of Artemis Fowl,
Artemis Fowl: The Arctic Incident and Artemis Fowl: The Eternity Code

รัชดา ปลาบุทอง
Ratchada Plaboothong
rplaboothong@yahoo.com

บทคัดย่อ

บทความนี้ เป็นการศึกษาการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมเยาวชนฉบับแปลเรื่อง “อาร์ทีมิส ฟาวล์, อาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทีมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์” ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาปัจจัยทางภาษาและวัฒนธรรมทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้าย โดยเป็นการวิเคราะห์จากบทสนทนาฉบับแปลภาษาไทยที่ปรากฏว่ามีการใช้คำลงท้ายเทียบเคียงกับต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาพบว่า สามารถแบ่งกลุ่มคำลงท้ายภาษาไทยได้ 3 กลุ่มใหญ่ คือ คำลงท้ายแสดงการถาม คำลงท้ายแสดงสถานภาพ (ทั้งคำลงท้ายแสดงความรู้สึก และคำลงท้ายแสดงความรู้สึกไม่สบาย) และ คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้าย ประกอบด้วย 1) ปัจจัยในภาษาอังกฤษ ได้แก่ โครงสร้างประโยค คำหรือสำนวน เครื่องหมายวรรคตอน และบริบท และ 2) ปัจจัยในภาษาไทย ได้แก่ การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย

* บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ที่ได้รับการสนับสนุนจาก สกว. และมหาวิทยาลัยมหิดล ภายใต้โครงการทุนวิจัยมหาบัณฑิต สกว. ด้านมนุษยศาสตร์ - สังคมศาสตร์ รุ่นที่ 3 ปี พ.ศ. 2550

Abstract

This article is a study of Thai final particles used in the translated version of the works of children's literature named "Artemis Fowl, Artemis Fowl: The Arctic Incident and Artemis Fowl: The Eternity Code". The main objective of this study was to find out the linguistic and cultural factors affecting the use of Thai final particles in the translations. The analysis was based on the final particles appearing in Thai conversations in the books and their English originals.

Based on the findings, Thai final particles can be classified into 3 main groups: question, status (politeness and impoliteness) and mood particles. Regarding the factors affecting the use of Thai final particles, two main factors were identified: 1) linguistic factors in English which included sentence structures, vocabularies or idioms, punctuation marks and contexts and 2) cultural factors in Thai which included natural Thai usage.

1. บทนำ

คำลงท้ายถือเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทยที่ช่วยทำให้ประโยคสนทนามีความนุ่มนวลและเป็นธรรมชาติ อีกทั้งยังสามารถใช้สื่ออารมณ์ ความรู้สึกของผู้พูดที่มีต่อเหตุการณ์หรือคู่สนทนา ในด้านการแปล แม้ในภาษาอังกฤษจะไม่มีการใช้คำลงท้ายที่เด่นชัดแบบในภาษาไทย แต่การเลือกใช้คำลงท้ายในฉบับแปลภาษาไทยก็เป็นสิ่งที่ผู้แปลมีอาจจะเลยได้ เนื่องจากคำลงท้ายถือเป็นคำที่สามารถสื่อความหมายอารมณ์ ความรู้สึกให้เทียบเท่ากับต้นฉบับได้ หากใช้คำลงท้ายไม่เหมาะสมก็อาจส่งผลให้นัยของประโยคเปลี่ยนแปลงไป บทความนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาปัจจัยทางภาษาและวัฒนธรรมทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมแปลเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์

2. ทบทวนวรรณกรรม

การศึกษานี้ ใช้แนวคิดเรื่องคำลงท้ายและแนวคิดด้านการแปลเป็นหลัก

ในส่วนของแนวคิดเกี่ยวกับคำลงท้ายภาษาไทยที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษามี 3 แนวคิด ได้แก่ วิทยานิพนธ์ของ อมรา ภมรบุตร (Amara Bhamoraput, 1972) ได้แบ่งคำลงท้ายออกเป็น 7 กลุ่ม คือ 1) คำลงท้ายแสดงความหนักแน่น (Intensifying Particles) 2) คำลงท้ายแสดงการเน้น (Emphasizing Particles) 3) คำลงท้ายแสดงการกระตุ้นให้ทำ (Hortative Particles) 4) คำลงท้ายแสดงการชี้เฉพาะ (Definite Particles) 5) คำลงท้ายแสดงการถาม (Question Particles) 6) คำลงท้ายที่เกิดหลังคำลงท้ายแสดงการถาม หรือคำแสดงการถาม (Post-question Particles) และ 7) คำลงท้ายแสดงสถานภาพ (Status Particles) วิทยานิพนธ์ของพัชรินทร์ ปิยะสันติวงศ์ (Patcharin Peyasantiwong, 1981) แบ่งคำลงท้ายเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) คำลงท้ายแสดงสถานภาพ (Status Particles) 2) คำลงท้ายแสดงการถาม (Question Particles) และ 3) คำลงท้ายแสดงมาลา (Mood Particles) และงานวิจัยของโจเซฟ อาร์ คูค

(Joseph R. Cooke, 1989) ได้แบ่งคำลงท้ายเป็น 4 ประเภท คือ 1) คำลงท้ายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง 2) คำลงท้ายที่แสดงให้ทราบว่าผู้พูดต้องการปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้ฟัง 3) คำลงท้ายที่แสดงให้ทราบถึงการตอบสนองของผู้พูดต่อบริบทหรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และ 4) คำลงท้ายที่เกี่ยวข้องกับบริบทที่แวดล้อม

ส่วนการแปลนั้น ผู้วิจัยใช้ 3 แนวคิดสำคัญ ได้แก่ แนวคิดแรกคือ ยูจีน เอ. ไนดา (Eugene A. Nida, 1964) เป็นแนวคิดเกี่ยวกับผลแห่งการเท่าเทียมกัน (Equivalence) แนวคิดที่สองคือ ทฤษฎี Skopostheorie ของไรส์และแฟร์เมียร์ (Reiss and Vermeer, 1984 อ้างถึงใน วรรณภา แสงอร่ามเรือง, 2545: 11-13) เป็นแนวคิดที่เน้นวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของการแปลเป็นหลัก และแนวคิดสุดท้ายเป็นแนวคิดของนักวิชาการไทยคือ สัญฉวี สายบัว (2542) กล่าวถึงความเท่าเทียมกันทางด้านความหมาย

3. ข้อมูลและขอบเขตการศึกษา

การศึกษานี้ ใช้วิธีการเก็บข้อมูลจากบทสนทนาในวรรณกรรมฉบับแปลภาษาไทยเรื่อง อาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ แปลโดย ชมนารถ เทียบเคียงกับวรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษเรื่อง *Artemis Fowl*, *Artemis Fowl: The Arctic Incident* และ *Artemis Fowl: The Eternity Code* ของ Eoin Colfer ซึ่งผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะคำลงท้ายที่มีข้อมูลปรากฏมากกว่า 5 ครั้ง และมีปรากฏในวรรณกรรมแปลครบทั้ง 3 เล่ม ทั้งนี้โดยยึดงานวิจัยของคุณ (Cooke, 1989) เรื่อง *Thai Sentence Particles: Forms, Meanings and Formal-Semantic Variations* เป็นเกณฑ์ประกอบการเลือกคำลงท้ายที่นำมาใช้ในการศึกษาวิเคราะห์ด้วย เพราะงานวิจัยของคุณเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับคำลงท้ายภาษาไทยโดยตรงและได้รวบรวมคำลงท้ายภาษาไทยไว้หลายคำ คำลงท้ายที่ผู้วิจัยนำมาศึกษามีข้อมูลปรากฏจำนวน 2,258 ครั้ง ประกอบด้วย คำลงท้าย “กระมัง/มั่ง ครับ/คับ/คัก คะ ค่ะ ไง ซิ/ลี/ดิ เอะ/เหอะ นะ น่ะ นำ นี เน๊ะ ละ/ละ วะ วะ ไว้ย/เว้ย หรอก/ร็อก หรือ/รี/เรอะ/เหอ แหะ ไหม/มัย”

บทความนี้ ไม่ได้ครอบคลุมถึงคำลงท้ายทั้งหมดในภาษาไทย กล่าวคือ ไม่ได้ศึกษา 1) คำลงท้ายแสดงอารมณ์ความรู้สึก และทัศนคติ ที่เกิดขึ้นกัน เช่น “นี่แหละ นะสิ หรอกนะ เอะนะ” 2) คำลงท้าย “ไหม หรือ” ที่เกิดร่วมกับคำอื่น เช่น “ใช่ไหม ไม่ใช่หรือ หรือเปล่า หรือยัง” และ 3) คำลงท้ายที่ทำหน้าที่ขยายกริยาวิลี เช่น “เขี้ยว ออก หน่อย ด้วย ที”

4. ผลการศึกษา

4.1 ประเภทของคำลงท้าย

ข้อมูลคำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่องอาร์ทิมิส ฟาวล์, อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนมหันตภัยในอาร์กติก และอาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอนรหัสลับนิรันดร์ สามารถนำมาจัดกลุ่มคำลงท้ายภาษาไทยตามเกณฑ์การสื่อความหมายได้ 3 กลุ่มใหญ่ คือ

(1) คำลงท้ายแสดงการถาม คือ คำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ เพื่อให้ประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบเปลี่ยนเป็นประโยคคำถาม ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “ไหม/มัย” และ “หรือ/รี/เรอะ/หรือ”

ตัวอย่าง 1 “คุณเคยขายเบตเตอร์ให้กับคนแปลกหน้าสักลับบ้างไหม?” (ชมnard, 2545: 115)

คำลงท้าย “ไหม” ใช้แสดงนัยของการถามที่ผู้พูดต้องการการตอบรับจากผู้ฟัง โดยเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ

(2) คำลงท้ายแสดงสถานภาพ คือ คำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยค เพื่อแสดงให้ทราบถึงความสัมพันธ์ของคู่สนทนา อีกทั้งยังแสดงให้ทราบถึงเพศของผู้พูดและผู้ฟังได้ด้วย ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “ครับ/คับ/คัก” “คะ” “ค่ะ” “วะ” “วะ” “ไวย/เว้ย” คำลงท้ายกลุ่มนี้ สามารถแบ่งย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

ก. คำลงท้ายแสดงความสุภาพ เป็นคำลงท้ายที่ใช้ใส่ท้ายถ้อยคำหรือประโยคเพื่อแสดงนัยของความสุภาพที่ผู้พูดมีต่อผู้ฟัง ได้แก่ คำลงท้าย “ครับ/คับ/คัก” “คะ” “ค่ะ”

ตัวอย่าง 2 “ครับชุดหรือคะ” ซอลลีแย้ง “ในเซตเมืองนะหรือคะ ผู้การ ท่านก็รู้ว่าทีมกู้สถานการณ์ทำงานกันเอิกเกริกขนาดไหน...” (ชมnard, 2548: 171)

คำลงท้าย “คะ” ใช้ใส่ท้ายประโยคคำถามเพื่อแสดงนัยของความสุภาพ ในตัวอย่างนี้เป็นการแสดงความสุภาพและความเคารพที่ลูกน้องมีต่อหัวหน้า

ข. คำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ เป็นคำลงท้ายที่มักจะใช้พูดกับบุคคลที่สนิทสนมกัน หากใช้กับบุคคลอื่นที่ไม่สนิทจะถือว่าไม่สุภาพ ได้แก่ คำลงท้าย “วะ” “วะ” “ไวย/เว้ย”

ตัวอย่าง 3 “โง โง้แกระ” ก๊อบลินหัวโจกแยกเขี้ยวถาม หน้าตะปุมตะป่ำของมันปกคลุมด้วยรอยสัก “โงไม่เขมือบดินหนีออกไปวะ” (ชมnard, 2544: 170)

คำลงท้าย “วะ” ใช้ท้ายประโยคคำถามเพื่อแสดงนัยของความไม่สุภาพ ซึ่งในตัวอย่างนี้คู่สนทนาเป็นบุคคลที่ไม่สนิทสนมและไม่ชอบหน้ากัน

(3) คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด คือ คำลงท้ายที่ใช้แสดงให้ทราบถึงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่มีต่อเหตุการณ์หรือเรื่องใดเรื่องหนึ่งของผู้พูดกำลังกล่าวออกมา ซึ่งประกอบด้วย คำลงท้าย “กระมัง/มั่ง” “โง” “ซิ/ลี/ดิ” “เออะ/เหอะ” “นะ” “นะ” “น่า” “นี่” “เนอะ” “ละ/ละ” “ห rokok/ร็อก” “แหละ”

ตัวอย่าง 4 “แกว่าโง” เพ็ชร์ถามคู่หู

“ข้าว่าไม่ต้องเคาะเรียกห rokok”

(ชมnard, 2548: 230)

คำลงท้าย “ห rokok” ในตัวอย่างนี้ ใช้ประกอบประโยคที่แสดงนัยของการเสนอแนะหรือแนะนำในสิ่งที่ผู้ฟังต้องการทราบความคิดเห็นของผู้พูด โดยเป็นการกล่าวเสนอแนะหรือแนะนำในเรื่องที่มีเนื้อความเชิงปฏิเสธ

4.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้าย

ปัจจัยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมฉบับแปล แบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย ได้แก่

4.2.1 ปัจจัยในภาษาอังกฤษ

การศึกษาปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมฉบับแปล เป็นการศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมคู่ฉบับแปลภาษาไทยโดยเทียบกับวรรณกรรมต้นฉบับภาษาอังกฤษ เพื่อสรุปหาปัจจัยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายของผู้แปล ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายสามารถสรุปได้ดังตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 1 ปัจจัยในภาษาอังกฤษ

คำลงท้าย	ปัจจัยในภาษาอังกฤษ			
	โครงสร้างประโยค	คำหรือสำนวน	เครื่องหมายวรรคตอน	บริบท
คำลงท้ายแสดงการถาม				
ไหม/มัย	✓	✓	✓	✓
หรือ/รี/เรอะ/ หรือ	✓	✓	✓	✓
คำลงท้ายแสดงสถานภาพ				
ครับ/คับ/คัก	-	✓	-	-
คะ	-	✓	-	-
ค่ะ	-	✓	-	-
วะ	-	✓	-	-
ว่ะ	-	-	-	-
โว้ย/เว้ย	-	✓	-	-
คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด				
กระมัง/มั่ง	-	✓	-	✓
ไง	✓	-	-	✓
ซิ/สิ/ติ	✓	✓	✓	✓
เออะ/เหอะ	✓	✓	-	✓

คำลงท้าย	ปัจจัยในภาษาอังกฤษ			
	โครงสร้างประโยค	คำหรือสำนวน	เครื่องหมายวรรคตอน	บริบท
นะ	✓	✓	✓	✓
นะ	✓	✓	-	-
น่า	-	✓	-	✓
นี่	✓	✓	-	✓
นะะ	✓	✓	-	✓
ละ/ล่ะ	✓	✓	✓	✓
หรรอ/ร้อก	✓	✓	-	✓
แหละ	✓	✓	-	✓

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการใช้คำลงท้าย หากปัจจัยในภาษาอังกฤษมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายคำใด ผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย “✓” และหากคำลงท้ายคำใดไม่ปรากฏว่ามีปัจจัยในภาษาอังกฤษเป็นเครื่องช่วยในการเลือกใช้คำลงท้าย ผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย “-” จากตารางจะเห็นว่า ปัจจัยในภาษาอังกฤษที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมฉบับแปลมี 4 ลักษณะ คือ

(1) โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษ

โครงสร้างประโยคในภาษาอังกฤษบางโครงสร้างใช้สื่อความหมายที่ชัดเจนตรงตามโครงสร้างนั้นๆ อยู่แล้ว เช่น โครงสร้างประโยคคำถาม ก็จะใช้แสดงนัยของการถาม โครงสร้างประโยคคำสั่ง ก็จะใช้แสดงนัยของการสั่ง หรือโครงสร้างประโยคบอกเล่า ก็จะใช้แสดงนัยของการบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ เป็นต้น ในการแปล ผู้แปลจำเป็นต้องเลือกใช้คำลงท้ายให้เหมาะสมกับนัยของประโยคที่จะแปล ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง 5 ‘Well?’ asked Vassikin. ‘Do we keep him?’

“ว่าไง” วาสสิกินถามขึ้น “จะเก็บหมอนี้ไว้ไหม?”

(Eoin Colfer, 2003: 4-5 / ชมนารด, 2545: 8)

จากตัวอย่างนี้ ต้นฉบับภาษาอังกฤษใช้โครงสร้างประโยคคำถามแบบใช้คำกริยาช่วยขึ้นต้นประโยค ซึ่งโครงสร้างประโยคคำถามแบบนี้ เป็นโครงสร้างประโยคคำถามที่ต้องการให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ ผู้แปลได้เลือกใช้คำลงท้าย “ไหม” เพื่อสื่อการถาม

ตัวอย่าง 6 ‘Check it,’ he ordered, tossing the tape to Arno Blunt.

“ไปเปิดดูซิ” เขาสั่ง แล้วโยนเทปไปให้อาร์โน บลันด์

(Eoin Colfer, 2004: 14 / ชมนารด, 2548: 24)

ประโยค “Check it” เป็นประโยคคำสั่งแบบบอกเล่าเพื่อสั่งให้ผู้ฟังปฏิบัติตาม เมื่อนำมาถ่ายทอดเป็นภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้เลือกใช้คำลงท้าย “ซิ” ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ใช้ประกอบประโยคคำสั่ง

(2) คำหรือสำนวนในภาษาอังกฤษ

คำบางคำหรือสำนวนบางสำนวนในภาษาอังกฤษ มีความหมายประจำคำหรือสำนวนนั้น ๆ อยู่แล้ว จึงสามารถสื่อให้ผู้แปลทราบได้ทันทีว่าประโยคที่มีคำหรือสำนวนเหล่านั้นประกอบอยู่ ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายอะไร ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง 7 ‘Boat or ship, sir, I’d say at a guess.’

“ผมเดาว่าเป็นเรือมั่งผู้การ”

(Eoin Colfer, 2002: 103 / ชมนารถ, 2544: 109)

สำนวน “at a guess” มีความหมายเชิงคาดคะเนในสิ่งที่ผู้พูดรู้สึกไม่แน่ใจ ผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “มั่ง” ซึ่งเป็นคำลงท้ายที่ใช้สื่อนัยของการคาดคะเน ในตัวอย่างนี้ จะสังเกตเห็นว่า คำลงท้าย “มั่ง” สามารถละออกจากประโยคภาษาแปลได้โดยไม่มีผลทำให้นัยที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อสารออกมาเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “มั่ง” ควบคู่กับคำกริยา “เดา” ซึ่งเป็นคำที่มีนัยของการคาดคะเนประกอบในประโยคแล้ว

ตัวอย่าง 8 ‘Good. Then let’s go visit an old friend.’

“ดี จั๊นไปเยี่ยมเพื่อนเก่าของเรากันเอะ”

(Eoin Colfer, 2003: 204 / ชมนารถ, 2545: 229)

คำว่า “let’s” เป็นคำที่สื่อนัยของการเชิญชวนหรือแนะนำ ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย “เอะ” ในตัวอย่างนี้ มีข้อสังเกตว่าสามารถละคำลงท้าย “เอะ” ออกจากประโยคภาษาแปลได้ เนื่องจากประโยค “จั๊นไปเยี่ยมเพื่อนเก่าของเรากันเอะ” มีคำว่า “กัน” ที่ทำหน้าที่แสดงการเชิญชวนหรือแนะนำอยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องใส่คำลงท้าย “เอะ” ประโยคก็ยังสามารถสื่อนัยของการเชิญชวนหรือแนะนำได้

(3) เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษ

เครื่องหมายวรรคตอนในภาษาอังกฤษบางเครื่องหมายสามารถสื่อให้ทราบนัยของประโยคได้ เช่น เครื่องหมายคำถาม (?) ที่อยู่ท้ายถ้อยคำ ท้ายประโยคบอกเล่าหรือท้ายประโยคปฏิเสธ เป็นเครื่องหมายที่ช่วยสื่อให้ผู้แปลทราบว่าประโยคนั้น ๆ เป็นประโยคที่สื่อนัยของการถาม หรือเครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) ที่อยู่ท้ายถ้อยคำหรือประโยค เป็นเครื่องหมายที่ช่วยสื่อให้ทราบว่าเป็นประโยคที่สื่อนัยของความประหลาดใจ ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง 9 ‘Butler hasn’t already talked to you about this?’

“บัตเลอร์ยังไม่ได้เล่าให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือ”

(Eoin Colfer, 2002: 64–65 / ชมนารถ, 2544: 70)

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นว่าในต้นฉบับภาษาอังกฤษมีการใช้เครื่องหมายคำถาม (?) ท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบที่มีเนื้อความเชิงปฏิเสธ ซึ่งการใช้เครื่องหมายคำถามท้ายประโยคบอกกล่าวแจ้งให้ทราบ

นั้น เป็นการแสดงให้เห็นว่าผู้พูดต้องการถามเพื่อให้ผู้ฟังตอบรับ หรือตอบปฏิเสธ ในฉบับแปลภาษาไทย ผู้แปลได้เลือกใช้คำลงท้าย “หรือ” ใส่ท้ายประโยคเพื่อสื่อถึงการถาม

ตัวอย่าง 10 ‘No,’ he declared moments later. ‘It certainly isn’t. **Cudgeon!** All the time it was Cudgeon. Why didn’t I see it? Can we get a message to Foaly?’

“ไม่นะ” เขาคางหลังจากนั้นไปนาน “ไม่น่าเชื่อ คัดจิอันหรือ ตลอดเวลามานี้คือฝีมือคัดจิอัน ทำไมผมนึกไม่ถึงล่ะ แล้วนี่เราจะส่งข้อความกลับไปให้โฟลลี่ได้ไหม”

(Eoin Colfer, 2003: 182 / ชมนารถ, 2545: 203)

ในตัวอย่างนี้ ต้นฉบับภาษาอังกฤษใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ (!) ใส่ท้ายถ้อยคำ ซึ่งการใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่ช่วยสื่อให้ทราบว่าผู้พูดรู้สึกประหลาดใจ ในฉบับแปลภาษาไทย จะเห็นว่าผู้แปลได้เลือกใช้คำลงท้าย “หรือ” เพื่อสื่อความรู้สึกประหลาดใจของผู้พูดออกมาในรูปของประโยคคำถามที่ไม่ได้ต้องการให้ผู้ฟังตอบรับหรือตอบปฏิเสธ เพียงแต่เป็นการอุทานแสดงความประหลาดใจในสิ่งที่ได้ยินออกมาเท่านั้น

(4) บริบทในภาษาอังกฤษ

โครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษบางโครงสร้าง บางครั้งก็ไม่ได้สื่อความหมายที่ตรงตัวตามโครงสร้างนั้น ๆ เสมอไป ดังนั้นบริบทจึงถือเป็นปัจจัยสำคัญที่จะช่วยสื่อให้ทราบถึงความหมายที่แฝงมากับประโยคได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น บริบทในกรณีนี้ ได้แก่ บทสนทนาที่อยู่แวดล้อมประโยคที่ศึกษา ดังตัวอย่าง 11 และบทบรรยายลักษณะการพูดหรือท่าทางของตัวละครผู้พูด ดังตัวอย่าง 12

ตัวอย่าง 11 ‘DVD quality,’ commented Artemis. ‘Regardless of the input, the C Cube will compensate.’

“คุณภาพระดับดีวีดี” อาร์ทิมิสออกความเห็น “ไม่ว่าข้อมูลที่เข้าไปจะเป็นอย่างไร ซีคิวบ์จะชดเชยคุณภาพให้”

‘The what?’

“มันชื่ออะไรนะ”

(Eoin Colfer, 2004: 14 / ชมนารถ, 2548: 24)

ประโยค “The what?” ในตัวอย่างนี้ เป็นประโยคที่แฝงนัยของการถามซ้ำ บริบทที่ทำให้ทราบว่าประโยคดังกล่าวแฝงนัยของการถามซ้ำ คือ บทสนทนาซึ่งนำมาก่อน “The what?” คือถ้อยคำที่กล่าวว่า “Regardless of the input, the C Cube will compensate.” จากบริบทนี้จะเห็นว่าคู่สนทนาได้กล่าวถึงชื่อของเครื่องคอมพิวเตอร์ออกมาครั้งหนึ่งแล้วว่าชื่อ “ซีคิวบ์” แต่ผู้ฟังอาจจะฟังไม่ชัดหรือไม่ทันได้ตั้งใจ ฟังจึงถามกลับซ้ำอีกครั้ง ซึ่งผู้แปลได้เลือกใช้คำลงท้าย “นะ” ใส่ท้ายประโยคเพื่อสื่อถึงการถามซ้ำ และในตัวอย่างนี้มีข้อสังเกตว่า ไม่สามารถละคำลงท้าย “นะ” ออกจากภาษาแปลได้ เนื่องจากมีผลทำให้ประโยคเปลี่ยนจากนัยการถามซ้ำเป็นการถามแบบธรรมดาแทน

ตัวอย่าง 12 **'I know where northern Russia is, 'Cudgeon snapped.**

“ผมรู้ว่ารัสเซียตอนเหนืออยู่ที่ไหน” คัดจิ้นแซะ

(Eoin Cofer, 2003: 108 / ชมนารถ, 2545: 123)

จากตัวอย่างนี้ บทบรรยายลักษณะวิธีการพูดที่ว่า “Cudgeon snapped” ช่วยสื่อให้ทราบนัยของประโยคว่าผู้พูดรู้สึกรำคาญหรือไม่พอใจคู่สนทนา ในภาษาฉบับแปล ผู้แปลได้เลือกใช้คำลงท้าย “นำ” เพื่อเน้นย้ำนัยความรำคาญหรือไม่พอใจให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4.2.2 ปัจจัยในภาษาไทย

ปัจจัยในภาษาไทยในงานวิจัยนี้ หมายถึง วัฒนธรรมในการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาไทยที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคสนทนาเสมอ จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่าปัจจัยในภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลสามารถสรุปได้ดังตารางด้านล่างนี้

ตารางที่ 2 ปัจจัยในภาษาไทย

คำลงท้าย	ปัจจัยในภาษาไทย
	การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย
คำลงท้ายแสดงการถาม	
ไหม/มัย	-
หรือ/รี/เรอะ/เรอ	-
คำลงท้ายแสดงสถานภาพ	
ครับ/คับ/คัก	✓
คะ	✓
ค่ะ	✓
วะ	✓
ว่ะ	✓
โว้ย/เว้ย	✓
คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด	
กระมัง/มั้ง	-
ไฉ	-
ซิ/ลี/ดิ	-
เออะ/เหอะ	-
นะ	✓
น่ะ	✓
นำ	-

นี่	✓
นะ	-
ละ/ล่ะ	-
หรรอ/ร้อก	-
แหละ	✓

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นปัจจัยในภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้าย หากปัจจัยในภาษาไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายคำใด ผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย “✓” และหากคำลงท้ายคำใดไม่ปรากฏว่ามีปัจจัยในภาษาไทยเป็นเครื่องช่วยในการเลือกใช้คำลงท้าย ผู้วิจัยจะใช้เครื่องหมาย “-” ผลการ ศึกษาพบว่าปัจจัยในภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายมีปัจจัยเดียว คือ การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย ซึ่งมีผลต่อการใช้คำลงท้าย 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพ และกลุ่มคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด

การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย หมายถึง ธรรมชาติในการใช้ภาษาของผู้ใช้ภาษาไทยที่ มักจะมีการใช้คำลงท้ายด้วยคำหรือประโยคเสมอ ในกรณีนี้จะไม่มีการใช้ปัจจัยหรือลักษณะใด ๆ ในต้นฉบับ ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องบ่งบอกให้ผู้แปลทราบว่าควรจะใช้คำลงท้ายคำใด ดังนั้น ผู้แปลจำเป็นต้องเลือกใช้ คำลงท้ายเหล่านี้ตามธรรมชาติของภาษาไทย เช่น คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด ที่ใช้แสดงนัยของการเน้น ได้แก่ คำลงท้าย “นะ” “นี่” “นี่” และ “แหละ”

ตัวอย่าง 13 ‘Save your ointment, donkey boy,’ said Cudgeon’s voice in his ear. ‘I have a feeling you’ll be developing some head problems of your own.’

“เก็บขี้ผึ้งของแกไว้เถอะ ไอ้ลาไ้” เสียงของคัตจิอันดังเข้าที่หู “ข้าว่าแกนะกำลังจะมีปัญหา ปวดหัวของตัวเองรออยู่แล้ว”

(Eoin Colfer, 2003: 147 / ชมนารถ, 2545: 166)

จากตัวอย่างนี้ ในต้นฉบับภาษาอังกฤษไม่มีด้วยคำหรือข้อความใด ๆ ที่แสดงนัยของการเน้น ปรากฏอยู่เลย แต่เมื่อสังเกตในฉบับแปลภาษาไทย พบว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “นะ” ใส่ท้ายคำสรรพนาม “แก” เพื่อแสดงนัยของการเน้น ซึ่งในกรณีนี้ น่าจะเป็นผลมาจากการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทยที่ มักจะมีการใช้คำลงท้ายด้วยคำหรือประโยคเสมอ

ตัวอย่าง 14 ‘Typical Mud Man,’ said Mulch. ‘Spiro spends millions on a security system, and it all falls apart because of one battery.’

“มนุษย์โคลนนี้เสียจริงๆ” มัลชตาหนี “สไปโรเสียเงินเสียทองเป็นล้าน ๆ กับระบบ รักษาความปลอดภัยนี้ แต่กลับมายุ่น้ำดินเพราะแบตเตอรี่เพียงก้อนเดียว”

(Eoin Colfer, 2004: 232 / ชมนารถ, 2548: 248)

จากตัวอย่างนี้ จะเห็นว่าไม่มีปัจจัยหรือบริบทใดที่แสดงการเน้นปรากฏในต้นฉบับภาษาอังกฤษเลย แต่ผู้แปลก็ใช้คำลงท้าย “นี่” เพื่อแสดงการเน้นท้ายคำนาม “มนุษย์โคลน” ในฉบับแปลภาษาไทย ซึ่งเป็นการเลือกใช้คำลงท้ายเพื่อเน้นย้ำความสำคัญของคำนามหรือหัวเรื่องที่อยู่ข้างหน้า ในกรณีนี้ ผู้วิจัยมี

ความเห็นว่าจะน่าจะเป็นผลมาจากการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย เนื่องจากในภาษาไทยมักจะมีการใช้คำลงท้ายด้วยคำหรือประโยคเสมอ

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า ปัจจัยด้านการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทยมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในกลุ่มคำลงท้ายแสดงสถานภาพด้วย กล่าวคือ คำลงท้าย “ครับ” เป็นคำลงท้ายที่ผู้ชายใช้พูด ส่วนคำลงท้าย “คะ” และ “ค่ะ” เป็นคำลงท้ายที่ผู้หญิงใช้ คำลงท้ายทั้ง 3 คำนี้ จะใช้ในกรณีที่ผู้พูดไม่สนิทสนมกับผู้ฟัง (เช่น คนแปลกหน้า – คนแปลกหน้า) ผู้พูดมีตำแหน่งทางสังคมต่ำกว่าผู้ฟัง (เช่น ลูกน้อง – หัวหน้า) หรือใช้พูดกับบุคคลในครอบครัว (เช่น ลูก – พ่อแม่ / น้องสาว – พี่ชาย) ทั้งนี้เพื่อแสดงนัยของความสุภาพ ในทางกลับกันหากคู่สนทนามีความสนิทสนมกันมาก เช่น เป็นเพื่อนร่วมงานกัน หรือคู่สนทนาเป็นบุคคลที่ไม่ถูกกันหรือไม่ชอบหน้ากัน ก็อาจจะใช้คำลงท้าย “วะ” “วะะ” หรือ “ไวย้/เว้ย” ดังตัวอย่าง

ตัวอย่าง 15 ‘School trip, Mother. Skiing in Austria.’

“ไปทัศนศึกษากับโรงเรียนครับแม่ เล่นสกีที่ออสเตรีย”

(Eoin Colfer, 2002: 21 / ชมนารถ, 2544: 22)

คำว่า “Mother” ในต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นคำที่ช่วยสื่อให้ทราบถึงสถานภาพและความสัมพันธ์ของคู่สนทนาได้อย่างชัดเจนว่าคู่สนทนาเป็นแม่-ลูกกัน ในฉบับแปลภาษาไทยจะเห็นว่าผู้แปลได้ใช้คำลงท้าย “ครับ” เพื่อสื่อนัยของความเคารพและความสุภาพที่ลูกชายมีต่อแม่ เนื่องจากในสังคมไทยจะให้ความสำคัญกับการแสดงความเคารพหรือความอ่อนน้อมต่อผู้ที่มีอาวุโสกว่าหรือมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า

ตัวอย่าง 16 ‘I don’t know for certain,’ he said, sending the pre-prepared message. ‘But I do know what will happen if we don’t do what Britva says.’

“ข้าก็ไม่วุ่นวาย” เขาบอกขณะส่งข้อความที่เขียนเตรียมไว้แล้ว “แต่ข้ารู้ว่าเกิดอะไรขึ้นถ้าเราไม่ทำตามทีบริตวาลิ่ง”

(Eoin Colfer, 2003: 119 / ชมนารถ, 2545: 135)

จากตัวอย่างนี้ คู่สนทนาเป็นเพื่อนร่วมงานกัน ผู้แปลได้เลือกใช้คำลงท้าย “วะ” ใส่ท้ายประโยคภาษาแปล เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคู่สนทนาว่าเป็นบุคคลในระดับเดียวกันและมีความสนิทสนมกัน ซึ่งการใช้คำลงท้าย “วะ” นี้ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ผู้แปลได้เลือกใช้ให้สอดคล้องกับการใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย โดยคำนึงถึงสถานภาพและความสัมพันธ์ทางสังคมของคู่สนทนา เป็นเกณฑ์ประกอบการเลือกใช้คำลงท้าย

5. สรุปและอภิปรายผล

คำลงท้ายภาษาไทยที่ปรากฏในวรรณกรรมฉบับแปลสามารถนำมาจัดกลุ่มคำลงท้ายได้ 3 กลุ่มใหญ่ คือ 1) คำลงท้ายแสดงการถาม 2) คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ คำลงท้ายแสดงความสุภาพ และคำลงท้ายแสดงความไม่สุภาพ และ 3) คำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึก และทัศนคติของผู้พูด โดยคำลงท้ายแต่ละคำใช้สื่อความหมาย อารมณ์ ความรู้สึกได้หลากหลาย ซึ่งจะ

ขึ้นอยู่กับบริบท สถานการณ์ และคู่สนทนาเป็นสำคัญ การแบ่งกลุ่มคำลงท้ายตามเกณฑ์ของผู้วิจัยนี้ พบว่า ตรงกับการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของพัชรินทร์ (Patcharin, 1981: 28-30) ทั้ง 3 กลุ่ม และตรงกับการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของอมรา (Amara, 1972: 16-40) 2 กลุ่ม คือ คำลงท้ายแสดงการถาม และคำลงท้ายแสดงสถานภาพ ส่วนการแบ่งกลุ่มคำลงท้ายของคุก พบว่าสอดคล้องกันเพียง 1 กลุ่ม คือ คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ซึ่งคุกเรียกคำลงท้ายกลุ่มนี้ว่า คำลงท้ายแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง (Cooke, 1989: 5)

ในเรื่องของการเลือกใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมฉบับแปลภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยที่ปรากฏในต้นฉบับภาษาอังกฤษถือเป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้แปลทราบว่าควรจะใช้คำลงท้ายคำใดในภาษาฉบับแปลจึงจะเหมาะสม โดยส่วนมากแล้วพบว่า ผู้แปลมีการเลือกใช้คำลงท้ายภาษาไทยโดยการพิจารณาจากคำหรือสำนวนที่ปรากฏในประโยคภาษาอังกฤษมากที่สุด ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายมากถึง 18 คำ รองลงมาคือการพิจารณาจากการใช้บริบทที่อยู่แวดล้อมประโยคที่จะแปล ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 13 คำ การพิจารณาจากโครงสร้างประโยคในภาษาต้นฉบับ ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 12 คำ และการพิจารณาจากการใช้เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งมีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้าย 5 คำ ตามลำดับ

นอกจากนี้ ปัจจัยในภาษาไทยก็ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเลือกใช้คำลงท้ายในภาษาฉบับแปลเช่นกัน กล่าวคือ ในบางประโยคของต้นฉบับภาษาอังกฤษอาจจะไม่มีปัจจัยหรือลักษณะใดๆ บ่งบอกให้ผู้แปลทราบว่าควรจะใช้คำลงท้ายคำใด ดังนั้น ในกรณีนี้ ผู้แปลจำเป็นต้องอาศัยวัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทยเข้าไปมีส่วนช่วยในการเลือกใช้คำลงท้าย ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยที่มีผลต่อการเลือกใช้คำลงท้ายมีปัจจัยเดียว ได้แก่ การใช้ภาษาตามธรรมชาติของภาษาไทย ซึ่งการเลือกใช้คำลงท้ายโดยอาศัยปัจจัยด้านวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยเป็นเกณฑ์ พบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของไรส์และแฟร์เมียร์ (Reiss and Vermeer, 1984 อ้างถึงใน วรรณฯ แสงอร่ามเรือง, 2545: 11-13) ที่กล่าวว่า การแปลเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรมไปในตัว และในการแปล ผู้แปลต้องคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรมของงานแปลด้วย กล่าวคือ ในการเลือกใช้คำลงท้ายในวรรณกรรมฉบับแปล เช่น คำลงท้ายแสดงสถานภาพ ผู้แปลจำเป็นต้องเลือกใช้คำลงท้ายกลุ่มนี้ ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับระดับความสัมพันธ์ของคู่สนทนา ทั้งนี้เพราะในสังคมไทยหรือในวัฒนธรรมไทยจะให้ความสำคัญกับการแสดงความเคารพหรือความอ่อนน้อมต่อผู้ที่มีอาวุโสกว่าหรือมีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า หรือคำลงท้ายแสดงอารมณ์ ความรู้สึกและทัศนคติของผู้พูด ที่ใช้แสดงนัยของการเน้น เช่น คำลงท้าย “นะ นะ นี่ แหละ” คำลงท้ายกลุ่มนี้ ผู้แปลเลือกใช้ตามธรรมชาติของภาษาไทยที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายถ้อยคำหรือประโยคเสมอ ซึ่งการเลือกใช้คำลงท้ายดังกล่าวนี้ ถือเป็นวัฒนธรรมการใช้ภาษาไทยรูปแบบหนึ่งที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นลักษณะเฉพาะของภาษาไทย และไม่มีปรากฏในต้นฉบับภาษาอังกฤษ

ในด้านของการถ่ายทอดความหมายจากภาษาต้นฉบับสู่ภาษาฉบับแปล ผู้วิจัยพบว่าโดยภาพรวมแล้ว ผู้แปลมีการเลือกใช้คำลงท้ายใส่ลงไปในประโยคภาษาแปลเพื่อเหตุผล 2 ประการหลัก คือ 1) เพื่อคงความหมายให้เทียบเท่ากับภาษาต้นฉบับ ซึ่งพบว่าสอดคล้องกับแนวคิดของไนดา (Nida, 1964) และสัณ

ฉวี สายบัว (2542) ที่เน้นผลแห่งความเท่าเทียมกันทางด้านความหมายเป็นหลัก และ 2) เพื่อให้ภาษาแปลมีความเป็นธรรมชาติของภาษาไทย ที่มักจะมีการใช้คำลงท้ายด้วยคำหรือประโยคเสมอ

อย่างไรก็ดี ผู้วิจัยพบว่าข้อมูลคำลงท้ายบางส่วนที่ปรากฏในฉบับแปลภาษาไทยสามารถที่จะละ ไม่ใส่ลงไปประโยคได้ โดยไม่มีผลทำให้นัยความหมายที่ผู้เขียนต้นฉบับต้องการสื่อเปลี่ยนแปลงไป ทั้งนี้ เพราะคำลงท้ายนั้น ๆ เป็นเพียงคำลงท้ายที่ผู้แปลใส่ลงไปประโยคเพื่อช่วยเน้นย้ำความหมายของประโยค หรือทำให้ประโยคฟังรื่นหูและนุ่มนวลขึ้น แต่ทั้งนี้ ก็พบด้วยว่ามีคำลงท้ายบางส่วนที่ไม่สามารถตัดคำลงท้ายออกจากประโยคได้เช่นกัน เนื่องจากคำลงท้ายต้องไปประกอบกับคำหรือข้อความอยู่เสมอ ถ้าไม่มีคำลงท้ายประกอบคำหรือข้อความเหล่านั้น ความก็อาจไม่สมบูรณ์ และไม่สามารถสื่อความหมายได้ ซึ่งเท่ากับว่า คำลงท้ายนอกจากจะทำหน้าที่สื่อความหมาย อารมณ์ ความรู้สึกหรือทัศนคติของผู้พูดแล้ว คำลงท้ายยังเป็นคำที่ผู้แปลใส่ลงไปประโยคเพื่อให้ประโยคนั้น ๆ ฟังรื่นหู และมีความเป็นธรรมชาติตามการใช้ภาษาไทยด้วย เพราะคำลงท้ายมีความสำคัญต่อความเป็นธรรมชาติของการใช้ภาษาไทย ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้แปลจะต้องให้ความสำคัญและระมัดระวังให้มาก

ทั้งนี้ ในการทำงานวิจัย ผู้วิจัยพบปัญหาและอุปสรรคบางประการ กล่าวคือ คำลงท้ายภาษานั้น มีจำนวนมาก ซึ่งคำลงท้ายบางคำ ผู้ศึกษาบางท่านก็ไม่ถือเป็นคำลงท้าย หากจะศึกษา คำลงท้ายทุกคำในภาษาไทยก็คงจะเป็นไปไม่ได้ เพราะมีเวลาจำกัดในการทำวิจัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องกำหนดขอบเขต รวมทั้งนิยามความหมายของคำลงท้ายที่จะนำมาศึกษาให้ชัดเจนก่อนแล้วจึงเก็บรวบรวมข้อมูล ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนและถูกต้องมากที่สุด

6. ข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาการใช้คำลงท้ายภาษาไทยในวรรณกรรมแปล จากวรรณกรรมเยาวชนเพียงแนวเดียวและผู้แปลเพียงคนเดียวเท่านั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่ายังมีประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจและสามารถนำไปศึกษาเพิ่มเติมเพื่อเป็นประโยชน์ต่อการแปลได้อีกหลายประเด็น ดังนี้

- (1) ศึกษาวรรณกรรมแนวอื่นเพื่อสรุปหาปัจจัยอื่น ๆ ในภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้าย
- (2) ศึกษาคำลงท้ายที่เกิดซ้อนกัน เพื่อสรุปหาปัจจัยในภาษาอังกฤษและภาษาไทยที่มีผลต่อการใช้คำลงท้ายที่เกิดซ้อนกัน
- (3) ศึกษากลวิธีการแปลคำลงท้ายจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

เอกสารอ้างอิง

- ชนนารณ. (2544). อาร์ทิมิส ฟาวล์. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ต้นไม้ จำกัด.
- _____. (2545). อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอน มหันตภัยในอาร์กติก. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพฯ: บริษัทเพิร์ล พับลิชชิ่ง จำกัด.
- _____. (2548). อาร์ทิมิส ฟาวล์ ตอน รหัสลับนินจา. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: บริษัทเพิร์ล พับลิชชิ่ง จำกัด.
- รสสุคนธ์ วรรณเชรูอิสรา. (2543). การเลือกใช้คำลงท้ายในงานแปลนวนิยายของรอย ไรจอนานท์ กรณีศึกษาเรื่อง วิมานลอย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรรณฯ แสงอร่ามเรือง. (2545). ทฤษฎีและหลักการแปล. (พิมพ์ครั้งที่ 2) กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิจิตรน ภาณุพงศ์. (2522). โครงสร้างของภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สัญญาวิ สายบัว. (2542). หลักการแปล. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- Bhamoraput, Amara. (1972). **Final Particles in Thai**. M.A. Thesis in Linguistics. Brown University.
- Colfer, Eoin. (2002). **Artemis Fowl**. (Paperback). England: The Penguin Group.
- _____. (2003). **Artemis Fowl: The Arctic Incident**. (Paperback). England: The Penguin Group.
- _____. (2004). **Artemis Fowl: The Eternity Code**. (Paperback). England: The Penguin Group.
- Cooke, Joseph R. (1989). **Thai Sentence Particles and Other Topics**. Canberra: A.N.U. Printing Service.
- Nida, E. A. (1964). **Toward a Science of Translation**. Leiden: E. J. Brill.
- Peyasantiwong, Patcharin. (1981). **A Study of Final Particles in Conversational Thai**. Ph.D. Dissertation in Linguistics. University of Michigan.